

Sygn. akt II Ca 126/15

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2015 r.

**Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny Odwoławczy**

w składzie następującym :

**Przewodniczący : SSO Aurelia Pietrzak**

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2015 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa T. S.

przeciwko P. J.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Inowrocławiu

z dnia 1 października 2014 r., sygn. akt I C 1420/14

***uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Inowrocławiu do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.***

II Ca 126/15

## UZASADNIENIE

Powód T. S. domagał się zasądzenia od pozwanego P. J. kwoty 4.007,89 zł z odsetkami ustawowymi oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że strony łączyła umowa obejmująca korzystanie z przepompowni ścieków, z której za wynagrodzeniem korzystał pozwany. Według powoda, pozwany uregulował zadłużenie za okres do dnia 31 grudnia 2012 r., zaprzestał natomiast płacić w dalszym okresie.

W odpowiedzi na pozew, pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, że nakazem zapłaty z dnia 25 czerwca 2012 w sprawie I Nc 2333/12 Sąd Rejonowy w Inowrocławiu zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4470,29 zł z odsetkami i obciążył go kosztami procesu. Po wydaniu nakazu zapłaty pozwany dobrowolnie uregulował powodowi kwotę 4.630,13 złotych obejmującą należność główną oraz częściowo odsetki. Mimo zaspokojenia roszczenia, powód skierował sprawę do egzekucji, w której komornik sądowy wyegzekwował ponownie od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5854,70 złotych, na podstawie tego samego tytułu, na podstawie którego pozwany dobrowolnie uregulował zadłużenie.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje :

Strony łączyła umowa o korzystanie z przepompowni ścieków, która została przez pozwanego wypowiedziana w dniu 25 kwietnia 2013 r.

Pismem z dnia 19 września 2013 r. i 1 października 2013 r. pozwany wywodził, że z należności której dochodzi powód w tym postępowaniu potrąca sobie należności wynikające z tytułu wykonawczego w sprawie I Ne 2333/12 które to należności powód zaspokoił dwukrotnie - w postępowaniu egzekucyjnym i dobrowolnie.

Nakazem zapłaty z dnia 25 czerwca 2012 r. w sprawie I Nc 2333/12 Sąd Rejonowy w Inowrocławiu nakazał pozwanemu aby zapłacił powodowi kwotę 4.470,29 zł za okres od dnia 1 lutego 2012r do dnia 1 czerwca 2012r.

Należności te zostały uregulowane przelewem z konta pozwanego w następujący sposób :

- kwota 1.925,66 zł za styczeń i luty 2012 została przelana w dniu 20 grudnia 2012r
- kwota 1802,98 zł za marzec i kwiecień 2012 została przelana w dniu 4 stycznia 2013r
- kwota 1802,98 zł za maj i czerwiec 2012r została przelana w dniu 22 lutego 2013r

W dniu 6 maja 2013r powód skierował do komornika sądowego A. Z. nakaz zapłaty w sprawie I Nc 2333/12 i wnioś o wszczęcie egzekucji.

Pozwany zaspokoił roszczenie powoda w dniu 4 czerwca 2013r , wpłacając kwotę 5736,08 złotych.

W ocenie Sądu Rejonowego zebrany w sprawie materiał dowodowy w sposób niepozostawiający wątpliwości wskazuje, że na podstawie tego samego tytułu wykonawczego powód pozostaje dwukrotnie zaspokojony, co oznacza, bezpodstawne wzbogacenie co do części roszczenia. Zatem Sąd I instancji za słuszne uznał stanowisko pozwanego w zakresie potrącenia z wierzytelności powoda za okres od 1 stycznia 2013 r. do 1 kwietnia 2013 r. wierzytelności w kwocie 4053,67 złotych, którą to kwotę w sposób dobrowolny zaspokoił pozwany, po wydaniu nakazu zapłaty.

Dopuszczalność podniesienia zarzutu potrącenia Sąd Rejonowy uznał na podstawie art. 505<sup>4</sup> § 2 k.p.c. i powództwo oddalił w oparciu o art. 498 § 1 i 2 k.c.

Apelację od powyższego orzeczenia wnioś powód, zarzucając mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, przez błędną ocenę że komornik w sprawie Km 1009/13 przekazał powodowi należności za styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj i czerwiec 2012 roku, podczas gdy należności te zostały przekazane bezpośrednio powodowi z konta pozwanego i komornik nie miał z tym nic wspólnego. Zapłata dokonana przez komornika w sprawie Km 1009/13, nastąpiła dopiero 10.06.2013 i została zarachowana na opłatę faktur wystawionych pozwanemu przez powoda za miesiące lipiec, sierpień, wrzesień, październik i listopad 2012 roku.
2. naruszenie przepisów prawa procesowego, mającego wpływ na treść wydanego wyroku, tj. art. 233 i 328 § 2 k.p.c., przez przekroczenie przez Sąd zasady swobodnej oceny dowodów, przyjęcie do oceny dowodów jeszcze nieistniejących, oraz nieustosunkowanie się do zebranego materiału dowodowego, zawartego w przedstawionych dowodach i pismach procesowych powoda oraz braku jednoznacznych kryteriów oceny wiarygodności dowodów przedstawionych przez stronę pozwaną,
3. przyjęcie wybiórczej oceny materiału dowodowego oraz pominięcie rzeczywistej treści zebranych w sprawie dowodów bez rozpoznania istoty sprawy,
4. pominięcie treści art 379 § 3 k.p.c., z uwagi na to że między stronami sprawa zapłaty faktur wystawionych pozwanemu przez powoda była już wielokrotnie prawomocnie osądzona przez Sąd Rejonowy Wydział Cywilny w Inowrocławiu w sprawach I Nc 23333/12 I C upr 500/11, I C 1096/11, I C 3124/11,
5. obrazę art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, tj. naruszenie zasady równości stron wobec prawa.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Apelacja powoda jest zasadna.

Przystępując do rozpoznania apelacji, w pierwszej kolejności należało zwrócić uwagę na to, że postępowanie w niniejszej sprawie jest prowadzone w ramach postępowania odrębnego, jakim jest postępowanie uproszczone. Zatem mają zastosowanie przepisy art. 505<sup>1</sup> k.p.c. i następne. Zgodnie z art. 505<sup>4</sup> § 2 k.p.c. zarzut potrącenia jest dopuszczalny, jeżeli roszczenia nadają się do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym. Katalog spraw, które mogą być rozpoznawane w postępowaniu uproszczonym został wymieniony w art. 505<sup>1</sup> k.p.c. i są to sprawy: o roszczenia wynikające z umów, jeżeli wartość przedmiotu sporu nie przekracza dziesięciu tysięcy złotych, a w sprawach o roszczenia wynikające z rękojmi, gwarancji jakości lub z niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową sprzedaży konsumenckiej, jeżeli wartość przedmiotu umowy nie przekracza tej kwoty; o zapłatę czynszu najmu lokali mieszkalnych i opłat obciążających najemcę oraz opłat z tytułu korzystania z lokalu mieszkalnego w spółdzielni mieszkaniowej bez względu na wartość przedmiotu sporu.

Niniejsza sprawa zatem niewątpliwie należy do wymienionej powyżej kategorii spraw, które są rozpoznawane w postępowaniu uproszczonym, to jednak roszczenie, którego pozwany żądał potrącenia już do tej kategorii nie należy. Jest to bowiem roszczenie z bezpodstawnego wzbogacenia, zatem Sąd Rejonowy nie mógł w oparciu o treść art. 505<sup>4</sup> § 2 k.p.c. rozpoznać zarzutu potrącenia złożonego przez pozwanego, albowiem było to sprzeczne z powołanym przepisem. Roszczenie pozwanego nie nadawało się bowiem do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym.

Zarzut apelacyjny dotyczący przyjęcia przez Sąd I instancji zarzutu potrącenia był zatem słuszny. Skoro zatem nie można w tym postępowaniu rozpoznać tego zarzutu pozwanego, należy rozpoznać roszczenie powoda wynikające z pozwu. W tym miejscu należy jednak podkreślić, iż pozwany w trakcie postępowania przed Sądem I instancji, podniósł zarzuty dotyczące wysokości zgłoszonego roszczenia, albowiem w odpowiedzi na pozew twierdził, że przepompownia nie działa w sposób prawidłowy i zastrzegł prawo złożenia wniosku o dowód z opinii biegłego (k. 25).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy stwierdził, iż Sąd Rejonowy nie rozpoznał istoty sprawy, tj. nie ustalił czy powodowi należy się wynagrodzenie za korzystanie przez pozwanego z przepompowni ścieków w wysokości przez niego żądanej i na podstawie art. 505<sup>12</sup> § 1 k.p.c. uchylił wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Inowrocławiu. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji winien rozpoznać istotę sprawy, tj. czy powodowi przysługuje roszczenie dochodzone pozwem, a jeśli tak, to w jakiej wysokości.